

15 — Ihminen

Dok sa nestrpljenjem čeka Gorana da stigne, Lui razmišlja koliko bi otac bio ponosan kada bi znao na čemu rade. Napredak više nije zane-mariv, samo kada taj čovek ne bi stalno kasnio. Vrata se naglo otvaraju.

-Opet kasniš! — uvređeno mu govori, ali naučnik ga ignoriše. Mantil mu je beo kao svež kokain, samo plava, slabo čitka slova, remete savršenu belinu. Prof. Goran Asketović.

-Danas povećavamo dozu Lui — tužnim pogledom nagoveštava da to neće biti bezopasno.

Lui je ipak radostan što se nešto dešava. Ne voli da bude satima sam, miris hemikalija ga uznemirava, prodire mu pod kožu i izlazi putem znoja, postajući deo njega, ali karantin je propisan još pre pet meseci. Naučnik mu je najbolji prijatelj koga je ikad imao, voli ga kao sopstvenog oca, bar misli, jer se ne seća ko mu je otac, kako izgleda i odakle potiče, ali često razmišlja o tome kako bi se ponašao, šta bi rekao, osećao, to mu ispunjava dane. Goranu govori sve svoje tajne, želje i osećanja, jer ima utisak da ga on jedini razume iako mu se na momente čini da mu dosađuje, pa ga ni ne sluša.

-Dobar si ti dečko Lui, sjajno napredujemo— miluje ga po glavi nakon što mu je ubrizgao žućkastu tečnost.

-Svrbi me— uplašen pogled prati naglo češanje.

-Ne brini, ubrzo će prestati— umiruje ga Goran. — Sutra dobijaš posetu, mislim da ćeš se mnogo obradovati.-

Sreća ga preplavljuje kao talas topline, a naučnik ga ponovo tapše po glavi. Plaši se mraka i samoće, ali pomisao na sutrašnji dan mu olakšava da zaspe. Prijatelj mu je otišao nakon što je ostavio dovoljno hrane i vode, zatvarajući i zaključavajući vrata laboratorije. Eksperiment

mora da se odvija u tajnosti, to mu je više puta ponovio u toku višemesečnog druženja.

Sada je u svom malom svetu. Sanja da trči po polju i penje se po drveću, visoko, još višlje, više nije sam. Oko njega je porodica iz koje je otet. Roditelji i sestre, svi su na okupu. Grle ga i raduju se što se vratio. Ali on više nije kao oni, razlikuje se. Bol u glavi ga probada, kao da mu neko želi prodreti oštrim predmetom do mozga. Mašina prikazuje ubrzan rad srca, hladno mu je. Postaje mu crno pred očima, slike sna nestaju u nepovrat, sve što preostaje je praznina.

-Vidi Lui koga sam ti doveo. Ovo je tvoj tata, Bongo.-

Bongo? Kao da je pobegao iz cirkusa. Zapanjen je. Da li je to zaista njegov otac? Prilika za koju je mislio da je nikada neće dobiti odjednom je realna. Pored njega sedi lik koji je do tada živio samo u bezbrojnim snovima. Zamišljao ga je krupnijim i življim, a tako je star i slab. Izgleda zbunjeno, pogubljeno.

-Tata?-

Ne odgovara, možda ga nije čuo.

-Tata?— gotovo da viče, ali pridošlica uopšte ne reaguje, kao da ne pričaju istim jezikom.

Goran mu ubrizgava dnevnu dozu i tapše ga po glavi. Suze mu se pojavljuju u očima.

-Zar se ne raduješ što sam ti doveo oca?

Naučnik ne razume njegovu reakciju. Njegov prijatelj, oslonac, poslednja nada, ne razume njegovu reakciju! Razočarenje je jače od ostalih osećanja, svrab postaje jači, pretvara se u pulsirajući bol. Peče. Nešto u nutрини ga izjeda, češe se kao sumanut, želi da sve prestane.

-Lui, smiri se!-

On se ne zaustavlja. Zvukovi oko njega se gube, ne čuje ni Gorana ni oca. Oseća da mu posle svakog češanja među prstima ostaju dlake, koje mu sa drugih delova tela otpadaju same od sebe. Češe se i češe bez prestanka. Disanje mu postaje neredovno, puls se ubrzava, srce otkucava više od dvesta otkucaja. Goran je uplašen, traži špric sa sedativom. Lui vrišti, pljuvačka mu izleće iz usta i pogađa metalne šipke kaveza. Na kraju hvata svoj dugačak rep, koji jednim jakim trzajem odvaja od ogoljene zadnjice. Iznenađeno posmatra ruku u kojoj drži otkinuti rep. Otac mu divlja u kavezu pored njegovog, histerično skače i udara o rešetke. Luijeva njuška se ubrzano uvlači u lice, kičma delimično ispravlja, zubi ispadaju jedan po jedan. Vrisak se pretvara u prodoran plač. Plač deteta.

Goranu iz ruke ispada špric koji se uz tresak razbija o pod. Trlja oči u neverici. Pred njim u kavezu leži golišava beba, mlatarajući ručicama u vazduhu.